

(Kort bemærkning).

Hans Strunge (S):

Det skal jeg såmænd svare meget enkelt på, hr. Behnke. Jeg kan sige, at i Socialdemokratiet går vi ind for, at vi i et samfund som det, vi har her i landet, er fælles om en række funktioner, for så er vi sikre på, at alle borgere også har mulighed for at udnytte disse funktioner. Det er ganske enkelt. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det var skønt at høre fra hr. Hans Strunge, for så er vi jo parallelle, Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet.

Fremskridtspartiet går, som det fremgår af dette forslag, ind for samfundssolidaritet, og forudsætningen for, at disse mange – dobbelt så mange som i 1970, tre gange så mange som i 1960 – kan få udbetalt deres løn, er jo, at der er den fornødne produktion af fordele. Man kan nu engang kun leve og fremme sin levestandard ved, at der produceres noget, og bestemt ikke ved, at der udfyldes en bunke blanketter, sådan som det er udtryk for, når man har fået så mange flere offentligt ansatte, end vi har haft tidligere.

Derfor, hvis der er nogen, der må være interesseret i at få dette forslag gennemført, er det de offentligt ansatte, for de saver simpelt hen den gren over, de selv sidder på, ved, at der ude på grenen nu sidder disse 800.000–900.000 mennesker, og det kan grenen simpelt hen ikke bære. Skal de offentligt ansatte derfor have ordentlige vilkår i dette land, skal man vise sig solidarisk over for de offentligt ansatte. Og det er det, Fremskridtspartiet gør med de to lovforslag, som vi her har til behandling.

Pia Christmas-Møller (KF):

Blandt de mange mulige sider, man kan appellere til hos mennesker, er der jo både den humoristiske og den solidariske, samfundsvenlige. Med lovforslagets titel har Fremskridtspartiet øjensynlig tilstræbt at appellere til den sidste – det må man da i det mindste gå ud fra. Men da jeg er aldeles enig i, hvad hr. Hans Strunge netop har sagt om, hvor ansvarligt for den offentlige sektors udvikling skal placeres, vil jeg gerne herfra kvittere for modtagelsen og følge appellen. Det vil jeg gøre ved at give en

klar konservativ melding til lovforslag nr. L 219's tre elementer, og jeg vil i den forbindelse afstå fra i øvrigt at karakterisere selve indholdet i forslaget, og hvad det i øvrigt måtte appellere til.

Det første element i L 219 går ud på at gennemføre en væsentlig forringelse af de offentligt ansattes rettigheder i forbindelse med afskedigelser.

Det andet element går ud på, at antallet af tjenestemænd ingen sinde må overstige tallet 999, og det er det nøjagtige antal, ingen højere! Hvorfor netop dette tal? Nok er der som ingen sinde gang i bankospillene ude omkring, men mon ikke inspirationen herfra er løbet af med Fremskridtspartiet? Ja, anden forklaring på netop dette præcise måltal har jeg ikke kunnet finde, og jeg har slet ikke kunnet finde det ved at kigge i Fremskridtspartiets egne bemærkninger til lovforslaget.

Det tredje, forslaget tager fat på, er så godt som at fjerne alle tjenestemænds optjente pensionsrettigheder og stoppe stigningerne i pensionen til de nuværende pensionister. Man vil samtidig fjerne de offentlige arbejdsgiveres bidrag til pensionsordninger for overenskomst-ansatte.

Ingen af de tre elementer i lovforslaget kan Det Konservative Folkeparti støtte.

Hvad angår lovforslaget om en reduktion af de offentligt ansatte på 200.000 over en 12-måneders-periode, må vi også give en afvisning. Vi er enige i, at der er behov for at nedbringe antallet af offentligt ansatte over de næste 10 år, men det skal ske i en konstruktiv og sammenhængende proces. Det medvirker ingen af disse to forslag til, og derfor vil vi anbefale, at de afvises.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det overraskede mig selvfølgelig ikke, at den konservative ordfører var enig med den konservative finansminister. Ikke desto mindre har vi jo hørt før, at man er opmærksom på, og nu skal vi osv. Men nu er det altså over en periode på 10 år, man har tænkt sig at reducere. Den oplysning, vi fik fra finansministeren, giver ved en hurtig hovedregning ca. 100.000 over 10 år, altså 10.000 om året.

Ikke desto mindre er kendsgerningen jo den, at man f.eks. i Jyllands-Posten den 6. oktober